

HOOFDSTUK 34

HELBLAUWE OGEN

Het was diep in de nacht toen het licht van één koplamp over het zanderige pad naar de academie van Moretti gleed. De toegangsdeur van het gebouw was verzegeld met politietape, de ingangen gebarricadeerd. Een gewone sterveling zou dit pand des onheils niet zomaar binnen kunnen komen. Met een zachte piep stopte de zwarte Chrysler SUV voor de poort. Eén koplamp was nog steeds kapot na de aanrijding met de blauwe Honda.

De kaalkop stapte als eerste uit. Zijn arm was herstellende. Het kostte hem al minder moeite dan voorheen om het portier aan de passagierszijde te openen. De Schaduw stapte rustig uit en liet het beeld van de gebarricadeerde academie op zijn geest inwerken.

Enrico Moretti had alles perfect voorbereid. De Schaduw had zijn deel van het werk opgeknapt en de *diensten* geleverd die Moretti van hem vroeg. Keurig, zonder sporen na te laten, en tegen betaling. Maar ergens was er iets misgelopen met Enrico's onfeilbare plan en daar *moest* iemand verantwoordelijk voor zijn.

'Dit kan niet waar zijn', fluisterde de Schaduw geïrriteerd.

Hij knipte met zijn vingers en gebod de kaalkop om in te stappen. In een recordtijd reed het tweetal naar de verlaten kapel op de begraafplaats van Verona. De witte grafstenen staken dankzij het licht van de maan fel af tegen de duistere omgeving. De Schaduw nam een spade uit de koffer van de SUV en stortte zich als een gek

op het verse graf. Alleen een houten kruis met een gouden naamplaatje deed vermoeden dat onder het omgeploegde zand een stofelijk overschot lag.

Haastig vlogen de kilo's zand opzij. Het duurde niet lang voor de witte kist zichtbaar werd. Zonder één seconde te aarzelen probeerde de Schaduw om het deksel te openen. Hij kreeg hulp van de kaalkop, die zijn schouder pijnlijk forceerde. Uiteindelijk en met veel gekraak schoot het withouten deksel open.

De kist was gevuld met wat stenen, samen goed voor een gewicht van ongeveer vijftig kilo. Van het lichaam van een roodharig tienermeisje was geen spoor.

'Ik wist het.'

De Schaduw had Erika's helblauwe blik herkend, een hele tijd geleden, toen Enrico hem blij een foto toevertrouwde van het meisje dat de rol van *Juliet* zou gaan dansen.

Waar kende hij dat meisje van? Waarom deed haar gezichtje bij hem een belletje rinkelen?

Maar het antwoord kwam niet, en dus negeerde hij dit vage gevoel. Nu, met de stenen in de kist, vielen alle puzzelstukjes in elkaar.

De zoektocht van de Schaduw was niet moeilijk meer, omdat hij wist naar welke geboortecte hij op zoek moest. Hij was tevreden toen uit de stoffige archieven de akte van ene Erika Storm tevoorschijn kwam. Hij las gefascineerd de informatie die neergepend was. De plaats waar ze woonde, wanneer ze geboren werd, en hoe het zestienjarige meisje een paar weken geleden stierf: door verdrinking.

De Schaduw streek met zijn duim over vier getypte woorden die hem het meest van alles beroerden. Erika was de dochter van Simon Storm en Femke Leroy.

'Zo moeder, zo dochter', mompelde de Schaduw. De helblauwe ogen van Femke stonden hem, ondanks de vele jaren die voorbij waren gegaan, nog scherp voor de geest en hij grinnikte verbaasd dat

haar roodharige dochter precies dezelfde prachtige kijkers meegekregen had. Wonderbaarlijk!

*

De rode Alfa Romeo Giulietta scheurde die ochtend over de brug van de Zuid-Willemsvaart. Erika speelde gespannen met haar vingers. De Britse leider van *Team Mortis*, Brian Bailey, had haar op zijn typische nerveuze en norske manier nochtans uitdrukkelijk verboden ooit nog terug te reizen naar haar oma in Zuid-Limburg. Terugkeren naar je geboortedorp was de allergrootste zonde die je bij *Team Mortis* kon begaan.

Het is veel te riskant. Je brengt jezelf en je team in gevaar.

Bovendien moest Brian er niet aan denken wat er zou kunnen gebeuren als iemand de dood gewaande Erika Storm in levenden lijve zou ontmoeten. De hele toekomst van *Team Mortis* zou daarmee op de helling komen te staan!

Maar de drang was te groot. Erika moest en zou haar demente oma opzoeken. Ze had geen afscheid kunnen nemen en wilde dat absoluut goedmaken.

Andreas stuurde de auto een kleine zandweg op. Hij vond het geen goed idee dat Erika de reis alleen ondernam, en net daarom was hij enkele uren geleden samen met haar vertrokken uit Nielsens huisje in Frankrijk.

‘Dankjewel’, glimlachte Erika.

‘Geen probleem. En je moet je geen zorgen maken. Nielsen en Felix verraden je niet.’

Over de uitgestrekte, open heidevlakte snorde de Alfa Romeo tot bij het eenzame boerderijtje. Het huis stond veilig ver weg van de bewoonde wereld. Erika streek haar zomerse witte jurkje glad en deed de voordeur open.

‘Oma? Ik ben thuis!’

De Italiaanse jongen volgde haar over de rode, gebakken tegels. Ze keek ongerust rond.

‘Oma? Waar ben je?’

‘Hier, in de woonkamer!’ zong een stem die Erika opgelucht deed glimlachen. Het oude dametje zat keurig in haar stoel en staarde langs de versleten deur naar de gang.

‘Femke, ben jij dat? En heb je een jongen bij je? Is dat die Simon uit het dorp?’

Andreas haalde verbaasd zijn schouders op. Erika schudde het hoofd, gebaarde naar Andreas van *niet-op-letten*, en trok hem aan de hand mee naar binnen.

‘Was het leuk gisteren, op de fuif?’ vroeg oma aan haar kleindochter.

‘We hebben ons supergoed geamuseerd, toch?’

Erika keek naar Andreas die ongemakkelijk knikte.

‘Jaja.’

‘En met jou alles goed?’ vroeg Erika hartelijk. Oma glimlachte breed en nam een bruin pakje van haar schoot. Erika staarde haar verbaasd aan.

‘Ik heb een cadeautje voor jou’, zei ze lief. Erika pakte Andreas’ hand. Ze voelde onmiddellijk dat er iets niet klopte.

‘Een cadeautje?’

‘Er was hier een lieve man en die zei me dat ik het alleen maar aan jou mocht geven.’

Oma legde haar vinger op haar lippen en fluisterde zachtjes: ‘Sjijt’.

Erika nam het pakketje aan en scheurde het bruine papier van het doosje. Andreas draaide z’n hoofd om en bleef korte tijd geschrokken naar de muur boven de deur staren.

Erika klikte het kartonnen doosje open. Slechts één velletje papier werd er zorgvuldig in bewaard. De foto glansde en was minstens tien jaar oud: Simon en Femke bezochten een pretpark op een mooie zomerdag. Ze stonden naast elkaar en glimlachten gelukkig. Op zijn arm droeg Simon een vrolijk en schattig meisje van een jaar of

zes met rood haar en helblauwe ogen. De foto sneed Erika door haar ziel, ondanks alle vreugde die ervan afstraalde. De afbeelding deed denken aan de mooiste tijd van haar leven, de tijd waar ze zo naar terug verlangde, de tijd die nooit meer terug zou komen.

‘Euh Erika. Ik denk dat je dit moet zien’, zei Andreas voorzichtig.

Het Mortis meisje keek geschrokken naar haar oma, die lachend in de stoel zat en knikte. *Kijk maar!*

Boven de deur waren letters gekrabbeld, in een rode, ondefinieerbare materie. Het meisje omklemde de zomerse gezinsfoto toen ze las wat er geschreven stond.

‘Erika, ik maak je kapot.’